

Noemí Ubach i Codina

¿Una revolució francesa a l'Església?

La cultura misògina representa un llast enorme per a que l'Església esdevingui més coherent, justa, significativa i sobretot creïble per a les dones i homes del segle XXI.

Els darrers mesos han estat plens d'iniciatives de dones gales que reclamen un tracte d'igualtat respecte els homes a l'Església catòlica. Al mes de maig va ser Anne Soupa, teòloga, biblista, i periodista laica, que es va postular com a candidata a ocupar la prelatura de Lió que va deixar vacant el cardenal Barbarin, en renunciar a la seu episcopal arran dels escàndols per presumpte encobriment d'abusos a nens i nenes durant dècades. La pregunta de Soupa, una persona preparada amb escreix i amb una forta vocació de servei, és contundent: ¿per què no jo?

Esperonades per aquesta teòloga de 78 anys, el passat 22 de juliol dia de santa Maria Magdalena —no és casualitat— set dones de diferents àmbits professionals van fer també un pas endavant i van anunciar que, seguint la seva vocació, es proposaven per a diverses responsabilitats eclesials. Les set van lliurar al nunci de França les seves candidatures perquè les poguessin fer arribar al papa Francesc. Predicadores laiques, diaques, preveres, bisbes i fins i tot nuncies, aquest col·lectiu anomenat "Totes apòstols", reclama una Església més viscuda en coresponsabilitat des de dos punts de vista. El primer és que permeti a les dones l'accés als diversos mi-

nisteris ordenats i el segon que fomenti la participació laical. Sobre aquest segon aspecte es pregunten: ¿Per què els espais de responsabilitat han d'estar majoritàriament reservats als homes ordenats? ¿Per què les laiques i els laics no poden assumir tot tipus de funcions de lideratge i presa de decisions? No s'ha de confondre, diuen, santedat amb sacralitat.

POTSER ES CONFON EL QUE ÉS ANECDÒTIC DEL QUE ÉS ESSENCIAL EN EL MISSATGE EVANGÈLIC

Una cosa és administrar els sacraments i una altra servir la comunitat des del lideratge que volen humil, transparent i ètic.

El 29 d'agost vaig poder seguir una videoconferència on totes set explicaven els motius que les han portat a fer aquest pas. Va ser emocionant. No hi vaig veure ressentiment ni amargor, tot al contrari, transmetien valentia, fe viscuda en profunditat, convicció i humilitat alhora, i sobretot, esperança. Esperança en una Església on laics, ordenats, dones i homes ens atrevim a viure en pluralitat, alegria i compromís. Elles no es posen barreres, i una de les set apòstols, l'espanyola d'arrels franceses Cristina Morei-

ra, ja exerceix de prevere a la seva comunitat d'A Coruña.

També va ser interessant descobrir que no són un grup homogeni ideològicament. Algunes es declaraven feministes, altres no. Cal destacar, perquè no és un tema menor, que una de les candidates és transgènere. Incloure aquesta persona en el col·lectiu demostra valentia i profunditat en les conviccions. Ningú ha de ser menystingut per raó del seu físic, de la seva identitat o orientació sexual.

Hi ha qui veu en aquest moviment de reivindicació de les dones un perill per a l'Església. Hi ha la por que trontollin les creences si la tradició canvia, si les dones ocupem l'altar i representem el sagrat. Potser es confon el que és anecdòtic del que és essencial en el missatge evangèlic. ¿Marginar les dones dels llocs de responsabilitat i representació forma part de l'ADN de l'Església o és més aviat una rêmora històrica fruit d'un context sociocultural concret del qual ens hem de desempallegar? Sovint aquesta cultura misògina representa un llast enorme per a que l'Església esdevingui més coherent, justa, significativa i sobretot creïble per a les dones i homes del segle XXI. No es tracta d'un tema menor ni tangencial; ignorar la saviesa de la meitat de la humanitat és un error estratègic i un atemptat contra la FRATERNITAT que tan prediquem. I és que com deia Neus Forcano en un article recent a *El Punt Avui*: "El cos de les dones també encarna Crist".

Us recomano seguir aquest moviment que comença a caminar amb força. Com diuen elles mateixes: "Que responde a la crida sigui realment un acte de llibertat". Si Olímpia de Gouges aixequés el cap estaria orgullosa d'aquestes compatriotes. I és que les dones (i els homes) ja no combreguem amb rodes de molí! ☹️